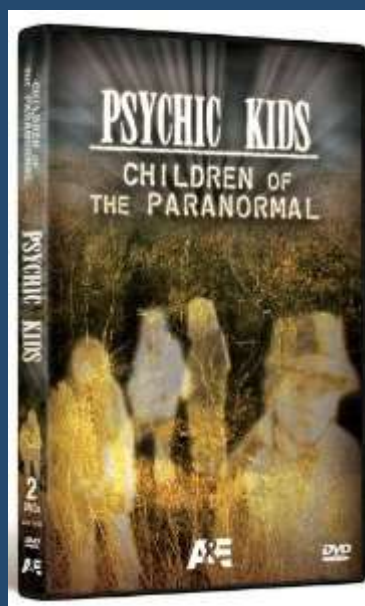

PARANORMAAL BEGAAFDE KINDEREN

Onlangs bekeek ik een Amerikaanse serie: '*Psychic Kids*'. Het is (soms) een geluk dat veel serie-documentaires op DVD worden uitgebracht.

Vier uur lang heb ik ademloos zitten kijken.

Kinderen van 8 tot 18 die gevolgd worden in hun eigen omgeving en dan vervolgens samenkomen met hun ouders - meestal alleen de moeders - op een plek die een spook-reputatie heeft.

Iedere uitzending draait rond zo'n klein groepje kinderen.

Verantwoordelijk voor de gang van zaken zijn medium Chip Coffey en klinisch psychologe Dr. Lisa Miller die haar vak uitzonderlijk goed heeft begrepen: het gaat om het helpen van mensen en daar komt geen afwijzing van paranormale ervaringen aan te pas.

Wat mij trof was het isolement waarin die kinderen terecht komen. Als ze het wagen er op school iets over te zeggen zijn ze gelijk het mikpunt van spot, en slachtoffer van incompetente 'hulp' verleners. Onderwijzers weten niets beter dan het kind te isoleren van de anderen en psychiaters plakken etiketten en schrijven pillen voor.

Thuis overheerst de angst. Het gaat hier om kinderen die letterlijk belaagd worden door paranormale ervaringen, geesten zien, visioenen hebben van wie er binnenkort dood gaat en soms geen oog meer dichtdoen omdat iedere nacht een horrorfilm is. Wat moet je daarmee als je 10 bent? En wat moeten ouders met zo'n

kind?

Tragische verhalen over gave mensen. De meeste ouders zijn zo begripvol als ze kunnen, maar het blijft een spel van 'ik zie ik zie wat jij niet ziet', en hoe ga je daar als ouder in vredesnaam mee om? Machteloosheid en verdriet bij al die moeders, want ook de familie weet precies wat er aan de hand is: dat kind is een aandachtstrekker.

Kinderen klappen dicht, voelen zich verantwoordelijk voor een moeder die zelf ook slaap tekort komt, lijden onder het feit dat ze 'een probleem' zijn.

Aan al die ellende komt een eind na een weekend met het duo *Coffey en Miller*. ► Het is ontroerend hoe kinderen in een paar dagen tijd ontdekken dat ze een GAVE hebben, en niet een gebrek. En dat ze niet de enige zijn.

Samen verkennen ze de spooklocaties, de omgeving, ze zien en horen dezelfde dingen.

Feiten en namen van de geesten die ze zien worden gecheckt in archieven. Een jochie van 8 ontdekt dat alle gegevens van zijn 'onzichtbare vriendje' kloppen, naam, moeder, dood, datum. Wat een bewijs!

Maar er gebeurt meer.

Wie healing talent heeft kan dat meteen uitproberen samen met een 'echte' healer.

Wie ervan droomt vermiste mensen te vinden wordt in contact gebracht met een echt geval van vermissing en kan even ruiken aan wat hij ziet als zijn toekomstige opdracht. Jongens die technisch geïnteresseerd zijn leren omgaan met de apparatuur van de ghost hunter.

Het resultaat is een enorme groei in zelfvertrouwen. Diepe vriendschappen ontstaan, tussen de kinderen en tussen de ouders. Voortaan hoeft niemand meer in z'n eentje aan te modderen.

En het wonderbaarlijke is dat veel van die kinderen zoveel zekerder geworden zijn dat ze nu hun geheim durven te vertellen, en, o wonder, niet meer worden uitgelachen. De jongen met healing-aanleg behandelt klasgenoten en kinderen die hun beste vrienden kwijtraakten worden nu geaccepteerd en gewaardeerd om wat ze zo bijzonder maakt.

En nu denken we aan de serie op SBS 6 over paranormale kinderen. Hoewel het commentaar er niet om liegt en iedereen zijn negatieve zegje op internet spuit, wil ik best geloven - en hopen dat het programma met enig inzicht en minimale integriteit is gemaakt. Het gaat tenslotte om kinderen. Maar blijkbaar komt dat niet over. Opeens gaan jan en alleman op de bres voor die arme zieltjes die worden misbruikt voor onze sensatie en gesterkt worden in hun 'wanen', zoals een psycholoog laatst bij Pauw en Witteman verkondigde. Die onzin, alsof die kinderen werkelijk iets zien! Te gek voor woorden, snel doorsturen naar de jeugdpsychiater. Psychologen en 'mediums' die daar anders over denken zijn behoorlijk van de weg geraakt. De raaskallende psycholoog werd geen moment door de gespreksleiding onderbroken, in tegenstelling tot de woordvoerder van het paranormale kinderen programma, die geen zin kon afmaken. Maar wat wil je ook. Beide heren, overigens goed in veel andere opzichten, laten er geen twijfel over bestaan dat ze geen enkele kennis van zaken hebben op het gebied van 'paranormaal'. Hun diagnose: **het bestaat niet**. Allemaal quatsch. En quatsch kan niet onderzocht worden. Ja toch? Niet dan?

Ik zie het somber in voor de paranormaal begaafden in Nederland. In dit opzicht kunnen we wat leren van de Amerikanen.

